

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 343/2010-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 27. apríla 2011 v senáte zloženom z predsedu Petra Brňáka a zo sudcov Milana Ľalíka a Marianny Mochnáčovej, prerokoval sťažnosť spoločnosti I., s. r. o., B., zastúpenej advokátom JUDr. O. M., Advokátska kancelária, B., vo veci namietaného porušenia základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nekonaním Krajského súdu v Bratislave vo veci Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 9 Ct 14/02 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo spoločnosti I., s. r. o., na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nekonaním Krajského súdu v Bratislave vo veci Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 9 Ct 14/02 **p o r u š e n é b o l o .**

2. Krajskému súdu v Bratislave **p r i k a z u j e** v označenej veci konať.

3. Spoločnosti I., s. r. o., priznáva finančné zadost'učinenie v sume 1 000 € (slovom jedentisíc eur), ktoré je Krajský súd v Bratislave p o v i n n ý zaplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Krajský súd v Bratislave je p o v i n n ý nahradiť spoločnosti I., s. r. o., trovy právneho zastúpenia v sume 292,38 € (slovom dvestodeväťdesiatdva eur a tridsaťosem centov) na účet jej právneho zástupcu JUDr. O. M., a to v lehote 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 343/2010-16 z 30. septembra 2010 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť spoločnosti I., s. r. o., (ďalej len „sťažovateľka“), v časti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) nekonaním Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) vo veci Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 9 Ct 14/02.

2. Sťažovateľka vystupovala v pozícii žalovaného v konaní o „*neplatnosť výpovede, o neplatnosť okamžitého zrušenia pracovného pomeru a náhrady mzdy*“ vedenom pred Okresným súdom Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) na návrh Ing. A. M. (ďalej len „žalobca“). Okresný súd vydal v prejednávanej veci rozsudok č. k. 9 Ct 14/02-175 z 22. júna 2006, v ktorom určil, že rozhodnutie žalovaného o rozviazaní pracovného pomeru výpoveďou a okamžitým skončením sú neplatné, v dôsledku čoho pracovný pomer trvá a žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni náhradu mzdy v sume 1 112 414 Sk do 3 dní.

3. Sťažovateľka tento rozsudok napadla odvolaním z 25. septembra 2006. Nezaplatila však súdny poplatok za podané odvolanie v lehote určenej výzvou krajského súdu (ďalej len „krajský súd“), preto tento uznesením sp. zn. 9 Co 463/06 z 31. januára 2007 odvolacie konanie zastavil pre nezaplatenie súdneho poplatku.

4. Uznesenie krajského súdu sťažovateľka napadla odvolaním s odôvodnením, že v lehote na podanie odvolania zaplatila súdny poplatok, v dôsledku čoho bola naplnená skutková podstata predpokladaná ustanovením § 10 ods. 3 zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“). Očakávala tak automatické zrušenie napadnutého uznesenia krajského súdu z 31. januára 2007 a pokračovanie v odvolacom konaní.

Krajský súd ale podľa názoru sťažovateľky nepostupoval podľa ustanovenia § 10 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch, a tak *„svojou nečinnosťou svojvoľne odňal sťažovateľovi právo uplatňovať svoje práva v odvolacom konaní na nezávislom a nestrannom súde a domáhať sa ich ochrany“*.

5. Po vyznačení právoplatnosti a vykonateľnosti prvostupňového rozsudku okresného súdu proti sťažovateľke začalo exekučné konanie. Exekúcia bola vykonaná na základe exekučného príkazu z 23. júla 2007.

6. Počas prebiehajúceho exekučného konania bolo sťažovateľke doručené uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Co 3/2007 z 21. júna 2007, ktorým tento zastavil konanie o podanom odvolaní proti uzneseniu krajského súdu z 31. januára 2007. Najvyšší súd svoje rozhodnutie odôvodnil nedostatkom funkčnej príslušnosti pre konanie o odvolaní, keď vyslovil názor, že odvolaním napadnuté uznesenie krajského súdu z 31. januára 2007 je rozhodnutím odvolacieho súdu, takže proti nemu odvolanie nebolo prípustné.

7. Rozhodnutie najvyššieho súdu sťažovateľka napadla dovolaním, ktoré zdôvodnila existenciou vady predpokladanej ustanovením § 237 písm. f) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“). Tvrdila, že najvyšší súd jej označeným postupom odňal právo konať pred súdom.

8. Najvyšší súd ako súd dovolací podané dovolanie uznesením z 25. októbra 2007 vydaným v konaní vedenom pod sp. zn. 1 CdoV 1/2007 odmietol, keď už nezistil existenciu vady uvedenej v § 237 písm. f) OSP. Je toho názoru, že uznesenie krajského súdu o zastavení odvolacieho konania pre nezaplatenie súdneho poplatku je „*rozhodnutie odvolacieho súdu*“, a preto „*odvolanie proti nemu nie je prípustné*“.

9. Ústavný súd na sťažnosť sťažovateľky nálezom č. k. III. ÚS 385/08-63 z 21. apríla 2009 vyslovil, že základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 CdoV 1/2007 z 25. októbra 2007 porušené nebolo, s odôvodnením, že síce právne závery všeobecných súdov nemali za následok zásah do jej základného práva na súdnu ochranu, pretože nová právna úprava (zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/2007 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov) s účinnosťou od 1. júla 2007 vytvorila situáciu, že neprávoplatné rozhodnutie krajského súdu o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku sa zo zákona dňom 1. júla 2007 stalo neúčinným, a teda nespôsobilým vyvolať zamýšľané právne následky spočívajúce v zastavení odvolacieho konania, preto krajský súd bol povinný ďalej postupovať v konaní o odvolaní sťažovateľky proti rozsudku okresného súdu a o ňom meritórne rozhodnúť; k tomu však pre odmietavý postoj príslušného senátu odvolacieho súdu nedošlo.

10. Ústavnému súdu preto bola 16. októbra 2009 doručená nová sťažnosť, ktorou sťažovateľka namietala porušenie svojho práva garantovaného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nečinnosťou krajského súdu v konaní o jej odvolaní proti meritórnemu rozhodnutiu okresného súdu, ktorý aj napriek už uvedenému nálezu ústavného súdu vo veci nekonal a nerozhodoval.

11. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti rozhodol nálezom, že základné právo na spravodlivé a rýchle súdne konanie podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nekonaním krajského súdu bolo porušené, tomuto súdu prikázal pokračovať v odvolacom konaní a priznal jej finančné zadost'učinenie v sume 20 000 € a náhradu trov konania.

12. V súlade s ustanovením § 31 zákona o ústavnom súde si ústavný súd vyžiadal vyjadrenie účastníkov a spis okresného súdu sp. zn. 9 Ct 14/2002 a zistil takýto stav veci:

a) Krajský súd v liste z 1. decembra 2010 oznámil, že zotrúva na vyjadrení z 23. júna 2009 Spr. 2111/2009, v ktorom sťažovateľke na jej sťažnosť na nečinnosť bolo v podstatnom oznámené:

„... odvolací súd nie je viazaný odôvodnením nálezu ústavného súdu, v ktorého výroku bolo vyslovené, že namietanými rozhodnutiami všeobecných súdov právo sťažovateľky porušené nebolo, preto tieto rozhodnutia zostali právoplatné a ako také záväzné nielen pre neho, ale aj pre sťažovateľku... Ďalším dôvodom, pre ktorý nebolo možné v odvolacom konaní pokračovať, bola skutočnosť, že rozhodnutie krajského súdu, ktorým bolo zastavené odvolacie konanie pre nezaplatenie súdneho poplatku, bolo rozhodnutím konečným už dňom 22. marca 2007, teda pred 1. júnom 2007, takže sa nedalo postupovať ani podľa § 18a zákona o súdnych poplatkoch bez toho, že by sa nenarušili ďalšie ústavné princípy (právna istota, predvídateľnosť práva, právo na súdnu ochranu apod).“ Napokon krajský súd uviedol: „Preto v konaní pod sp. zn. 9 Co 463/06 nebolo zistené porušenie práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.“

b) Z obsahu spisu okresného súdu sp. zn. 9 Ct 14/2002 vyplýva, že posledným záznamom v ňom uvedeným je list krajského súdu zo 14. septembra 2009, v ktorom sa konštatuje, že aj po náleze ústavného súdu *„na predloženie spisu odvolaciemu súdu nebol dôvod, pretože vec je právoplatne skončená zastavením konania pre nezaplatenie súdneho poplatku za odvolanie v stanovenej lehote“*, v dôsledku čoho bol spis uložený do archívu.

c) Spis sa teda už nachádzal v archíve okresného súdu, hoci v odvolaní sťažovateľky vo veci samej nebolo stále rozhodnuté meritórne; bolo rozhodnuté len procesne o zastavení odvolacieho konania pre nezaplatenie súdneho poplatku.

13. Z nálezu ústavného súdu č. k. III. ÚS 385/08-63 z 21. apríla 2009 bolo zistené, že ústavný súd síce konštatoval, že základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozhodnutím vydaným v konaní vedenom na najvyššom súde pod sp. zn. 1 Cdo V 1/2007 porušené nebolo, a to aj napriek tomu, že nová právna úprava zákona č. 273/2007 Z. z. vychádzala pre odvolacie konanie z požiadavky, „aby nezaplatenie súdneho poplatku v súdom určenej lehote nebolo dôvodom na zastavenie konania“ preto podľa intertemporálneho ustanovenia § 18a ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch od 1. júla 2007 sa odvolacie konanie pre nezaplatenie poplatku za odvolanie nezastaví ani v konaniach začatých do 30. júna 2007 a neprávoplatné uznesenia o zastavení konania pre nezaplatenie poplatku za odvolanie sa stávajú neúčinnými. Keďže rozhodnutie krajského súdu z 31. januára 2007 bolo podľa názoru ústavného súdu rozhodnutím prvostupňovým s nesprávnym poučením o opravnom prostriedku, a keď najvyšší súd vydal uznesenie o zastavení konania o odvolaní sťažovateľky proti rozhodnutiu krajského súdu 21. júna 2007, ktoré bolo krajskému súdu doručené (vrátené) 13. júla 2007, ústavný súd konštatoval, že 1. júla 2007 uznesenie krajského súdu z 31. januára 2007 nebolo právoplatné. Neprávoplatné uznesenie krajského súdu z 31. januára 2007 sa tak 1. júla 2007 stalo ex lege neúčinným, a teda nespôsobilým vyvolať zamýšľané právne následky spočívajúce v zastavení odvolacieho konania. Na tom nič nezmenilo ani uznesenie najvyššieho súdu, ako súdu odvolacieho z 21. júna 2007, ani sťažnosťou napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho z 25. októbra 2007. Ústavný súd konštatoval, že ani prípadné nezaplatenie súdneho poplatku za podané odvolanie proti rozhodnutiu okresného súdu tak samo osebe nemohlo v dôsledku zmeny zákona o súdnych poplatkoch účinnej od 1. júla 2007 sťažovateľke privodiť nepokračovanie v odvolacom konaní.

Ďalej konštatoval, že hlavným cieľom účastníka konania podávajúceho dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je zabrániť právnym následkom tohto rozhodnutia, a odvrátiť tak i právne následky rozhodnutia súdu prvostupňového. Najvyšší súd v posudzovanom prípade rozhodoval o dovolaní proti odvolaciemu rozhodnutiu, ktoré v dôsledku jeho spätosti s prvostupňovým rozhodnutím, ktoré sa stalo ex lege neúčinným, nemohlo spôsobiť zamýšľané právne následky. Ochrana sťažovateľovmu základnému právu na súdnu ochranu tak bola v už popísaných skutkových okolnostiach jeho prípadu poskytnutá samotným doplnením zákona o súdnych poplatkoch v ustanovení § 18a ods. 2, ktoré musia konať všeobecné súdy rešpektovať. Preto odmietnutie dovolania najvyšším súdom nebolo spôsobilé zasiahnuť do základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu, ktoré je v okolnostiach posudzovaného prípadu stelesnené v jeho práve na meritórne prejednanie odvolania proti rozsudku okresného súdu. Krajský súd totiž po nadobudnutí účinnosti novely zákona o súdnych poplatkoch bol povinný ďalej postupovať v konaní o dovolaní sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu a meritórne toto odvolanie prejednať. V závere ústavný súd konštatoval, že táto jeho povinnosť trvá aj v súčasnosti.

14. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

15. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov.

16. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

17. Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01).

18. Ústavný súd je v súlade so všeobecnou právomocou vyjadrenou v čl. 124 ústavy súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Táto právomoc mu spolu s právomocou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy umožňuje preskúmať aj iný zásah orgánov verejnej moci (súdov), či ich nečinnosť, ktorými sa porušujú základné práva a slobody sťažovateľa.

19. Krajský súd vyslovil svoj všeobecný názor na svoju povinnosť rešpektovať nálezy ústavného súdu v tom zmysle, že sa bez výhrad prihlásil iba k záväznosti kasačnej, a nie v zmysle precedenčnej; inak povedané, odmietol svoju povinnosť rešpektovať ratio decidendi, vyslovenej v odôvodnení pre sťažovateľku nevyhovujúceho nálezu.

20. S týmto názorom krajského súdu sa však ústavný súd nestotožňuje.

21. Nerešpektovanie právneho názoru ústavného súdu vysloveného hoci aj v odôvodnení jeho predchádzajúceho nálezu má vždy za následok aj porušenie práva na fair proces v jeho časovej dimenzii, lebo doba, o ktorú sa predlžuje súdne konanie v dôsledku prejednávania novej ústavnej sťažnosti, konkrétneho zásahu ústavného súdu, ako i nového prejednávania veci všeobecným súdom, je dobou označiteľnou za zbytočné prietahy v súdnom konaní, pričítateľné na vrub všeobecnému súdu, resp. konkrétnemu sudcovi tohto súdu.

22. Nerešpektovanie právneho názoru ústavného súdu vyjadreného v odôvodnení nálezu zo strany všeobecného súdu zakladá aj porušenie princípu rovnosti, ako aj narušenie

právnej istoty občanov, ktorej neopomenuteľnou súčasťou je dôvera jednotlivcov v rozhodovaciu činnosť orgánov štátu, v danom prípade všeobecného súdu. Podstatou uplatňovania verejnej moci v demokratickom a právnom štáte (čl. 1 ods. 1 ústavy) je princíp dobrej viery jednotlivca v správnosť aktov verejnej moci a jej ochrany. Tento, dnes už európsky ústavný princíp dobrej viery, pôsobí bezprostredne v rovine subjektívnych základných práv ako jeho ochrana, v rovine objektívnej sa potom prejavuje ako princíp prezumpcie správnosti aktu verejnej moci.

23. Na jednej strane bolo nezvyklé, že ústavný súd v tomto prípade už hneď nevydal sťažnosti vyhovujúci kasačný nález o porušení práva na súdnu ochranu u sťažovateľky (tam bol niekde zasiaty dôvod na ďalšie nekonanie), ale na strane druhej v jeho odôvodnení uviedol dosť relevantných dôvodov, pre ktoré krajský súd mal vo veci meritórne konať a rozhodovať o odvolaní sťažovateľky voči rozsudku okresného súdu. Pri tomto následnom rozhodovaní bol teda krajský súd vystavený ešte prísnejšiemu premietnutiu (a rešpektovaniu) názoru ústavného súdu na vecné prejednanie odvolania sťažovateľky, aj keď odvolací proces a zastavujúce rozhodnutia vyšších súdov zostali „nedotknuté“. Dôvod tohto pravidla je samozrejímavý. Právne spory a súdne konanie musia byť niekedy dokončené a nesmú pokračovať ako večné prehadzovanie medzi súdnymi orgánmi, ktoré trvajú na svojom, a tak porušujú ústavné práva toho-ktorého účastníka konania.

24. Všeobecné pravidlo, že proti nálezu ústavného súdu sa nemožno odvolať, má za následok, že nález ústavného súdu vcelku predstavuje definitívne riešenie ústavnoprávných otázok v konkrétnej veci, a preto musí byť dotknutým všeobecným súdom verne vykonaný a ústavnoprávny výklad vyložený v náleze ústavného súdu ním musí byť rešpektovaný bez ohľadu na eventuálnu pochybnosť všeobecného súdu či je správny, fundovaný alebo inak akceptovateľný. Aj keď ústavný súd nie je neomylný, musí trvať na tom, že v jednotlivých prípadoch je konečnosť sporu nepostrádateľným znakom spravodlivého procesu, a preto ako orgán s posledným slovom na území Slovenskej republiky musí byť – jeho právny názor – v konkrétnej veci nepodmienečne rešpektovaný. Opačný názor by odporoval samotnému princípu „kasačného rozhodovania“ a právneho štátu.

25. Z uvedených dôvodov ústavný súd uzatvára, že v otázke interpretácie a aplikácie relevantných ustanovení zákona o súdnych poplatkoch vyslovenej v predchádzajúcom náleze ústavného súdu nemôže súhlasiť s názorom krajského súdu o nerešpektovaní v ňom vyslovených právnych názorov. Pre tento záver dospel ústavný súd k nálezu, že nekonaním krajského súdu vo veci rozhodovania o odvolaní sťažovateľky proti rozsudku okresného súdu bolo porušené jej základné právo zakotvené v čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

26. Ústavný súd preto krajskému súdu prikázal konať bez zbytočných prietáhov (čl. 127 ods. 2 ústavy).

27. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže na jej žiadosť rozhodnúť aj o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia. Primerané zadosťučinenie za nemateriálnu ujmu sa v zásade poskytuje aj právnickým osobám, v danom prípade sťažovateľke. Zmyslom poskytovania kompenzácie nemateriálnej ujmy za tvrdené porušenie práva na konanie v rozumnom čase je reparácia úzkosti, stresu v očakávaní výsledku prípadu a neistoty(...). Takéto pocity sú však príznačné len pre osoby fyzické a nemôžu za žiadnych okolností oprávniť právnickú osobu na kompenzáciu (pozri rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Skoma, s. r. o., v. Česká republika zo 17. mája 2005, EKO-Energia, s. r. o., v. Českej republike z 26. októbra 2004 atď). Nemateriálna ujma však nepochybne vzniká neprimeranou dĺžkou konania i právnickým osobám, ktorých vôľa je vytváraná prostredníctvom fyzických osôb. So zreteľom na všetky uvedené okolnosti prípadu dospel ústavný súd k záveru, že suma 1 000 € zodpovedá všetkým kritériám vyprofilovaným doterajšou judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri rozh. Pflieger z 27. júla 2004 a Rímskokatolícka farnosť Obříství z 24. mája 2005) i prípadovým právom ústavného súdu (III. ÚS 97/04 a pod.) pre odškodnenie prietáhov v konaní, a preto túto sumu sťažovateľke priznal s tým, že jej prípadné ďalšie nároky na náhradu škody voči štátu podľa osobitného zákona (č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov), zostali týmto rozhodnutím nedotknuté.

28. Ústavný súd upustil od ústneho pojednávania, lebo vzhľadom na predmet konania prítomnosť účastníkov konania by bola zbytočná, takže by im vznikli zbytočné náklady.

29. Ústavný súd v zmysle ustanovenia § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde priznal sťažovateľke žiadanú náhradu trov konania v sume 292,38 €, ktorú je vyplatí krajský súd k rukám jej zástupcu v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. apríla 2011